

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžsk/92/2018
Identifikačné číslo spisu: 6017200687
Dátum vydania rozhodnutia: 21.04.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:6017200687.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD., v právnej veci žalobcu: TERMÁL Kriváň, s.r.o., so sídlom Záhradná 189/22, Lučenec, IČO: 44 165 315, právne zastúpeného Brázdil & Brázdilová, advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Trhová 1, Zvolen, IČO: 50 492 934, proti žalovanému: Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky, so sídlom Trnavská cesta 52, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OLP/6067/2017 zo dňa 11. septembra 2017, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 21. marca 2018, č. k. 23S/152/2017-57, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 21. marca 2018, č. k. 23S/152/2017-57, zamietá.

II. Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.
Konanie pred správnym súdom

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej v texte rozhodnutia aj „krajský súd“ alebo „správny súd“) právoplatným rozsudkom č. k. 23S/152/2017-57 zo dňa 21. marca 2018 postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. OLP/6067/2017 zo dňa 11. septembra 2017 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“), ktorým odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Regionálneho úradu verejného zdravotníctva so sídlom vo Zvolene (ďalej len „prvostupňový orgán“ alebo „RÚVZ so sídlom vo Zvolene“) č. 2017/769-493-Po zo dňa 31. mája 2017 (ďalej len „rozhodnutie prvostupňového orgánu“), ktorým podľa § 57 ods. 50 písm. a) zák. č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 355/2007 Z.z.“) bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 1.000,- Eur za správny delikt na úseku verejného zdravotníctva podľa § 57 ods. 42 písm. b) zák. č. 355/2007 Z.z., za

to, že sa dopustil porušenia povinností ustanovených v § 52 ods. 1 písm. b) zák. č. 355/2007 Z.z. tým, že nepredložil návrh uvedený v § 13 ods. 4 písm. a) zák. č. 355/2007 Z.z. na posúdenie príslušnému orgánu verejného zdravotníctva a do času kladného posúdenia sa nezdržal vykonávania posudzovaných činností, čo bolo zistené pri výkone štátneho zdravotného dozoru dňa 30. marca 2017 v prevádzke žalobcu na adrese Kriváň č. 350.

2. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že z administratívneho spisu zo „Záznamu z výkonu štátneho zdravotného dozoru na pracovisku“ zistil, že prvostupňový orgán dňa 30. marca 2017 vykonal kontrolu na prevádzke žalobcu na adrese Kriváň č. 350, keď predmetom previerky bol štátny zdravotný dozor (ďalej len „ŠZD“) zameraný na uvedenie priestorov do prevádzky, pracovné podmienky, hodnotenie zdravotných rizík. Zo záznamu z výkonu ŠZD o. i. vyplýva, že pri kontrole bola prítomná za žalobcu predavačka O. M., ktorá záznam aj podpísala. V zázname bolo okrem popisu zistených skutočností konštatované, že pri výkone ŠZD nebolo predložené rozhodnutie na uvedenie priestorov do prevádzky vydané prvostupňovým orgánom s tým, že žalobca bol zaviazaný vyjadriť sa k záznamu a predložiť požadované doklady v termíne do 07. apríla 2017 na prvostupňový orgán. K predmetnému záznamu žalobca o. i. uviedol, že dňa 28. decembra 2009 požiadal Regionálny úrad verejného zdravotníctva so sídlom v Lučenci (ďalej len „RÚVZ Lučenec“) o súhlas k prevádzkovaniu predajne v obci Kriváň č. 350, na čo mu tento vydal dňa 29. decembra 2009 pod sp. zn. č. 7558/2009-7566 „Súhlas k prevádzkovaniu predajne“ vyhotovený Regionálnym hygienikom MUDr. B. L., MPH.

3. Dňa 28. apríla 2017 bolo žalobcovi doručené oznámenie o začatí správneho konania podľa § 18 ods. 1 a ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) vo veci správneho deliktu na úseku verejného zdravotníctva za porušenie povinností vyplývajúcich z § 52 ods. 1 písm. b) zák. č. 355/2007 Z.z. pod č. 2017/769-493- Po zo dňa 24. apríla 2017. K oznámeniu boli žalobcom vznesené námietky a pripomienky zo dňa 29. apríla 2017. Žalobca opakovane namietal, že disponuje súhlasom k prevádzkovaniu predajne a pripojil listinu vydanú RÚVZ Lučenec č. 7558/2009-7566 zo dňa 29. decembra 2009, pričom zastával názor, že splnil všetky zákonom stanovené požiadavky na legitímny výkon podnikateľskej činnosti v prevádzke Kriváň č. 350, a teda nemohlo dôjsť k správnomu deliktu.

4. Správny súd uviedol, že súčasťou administratívneho spisu bola listina (kópia) vydaná RÚVZ Lučenec dňa 29. decembra 2009 pod č. 7558/2009-7566 adresovaná žalobcovi označená ako Vec: súhlas k prevádzkovaniu predajne s textom „Na základe vašej žiadosti zo dňa 28.12.2009 o súhlas k prevádzkovaniu predajne stavebného materiálu v obci Kriváň č. 350 vydávam toto stanovisko: Súhlasím s prevádzkou predajne stavebného materiálu v obci Kriváň č. 350. Sortiment predaja: keramické obklady, dlažby“. Listinu podpísala MUDr. B. L., MPH, regionálny hygienik.

5. RÚVZ Lučenec listom zo dňa 19. mája 2017 oznámil prvostupňovému orgánu na jeho žiadosť, že stanovisko zo dňa 29. decembra 2009 bolo vydané na základe žiadosti účastníka konania o konzultačné vyjadrenie v dokumentácii o dispozičnom riešení a usporiadaní predajne pred realizáciou zámeru zriadiť predajňu keramických obkladov a dlažieb, pričom bol upozornený, že v prípade realizácie uvedenej činnosti je povinný predložiť návrh na uvedenie priestorov do prevádzky príslušnému orgánu štátnej správy na úseku verejného zdravotníctva spolu s požadovanými prílohami a správnym poplatkom.

6. Súčasťou administratívneho spisu bolo vyjadrenie žalobcu k predvolaniu na ústne pojednávanie doručené prvostupňovému orgánu verejnej správy 12. mája 2017, z ktorého vyplýva, že žalobca dňa 09. mája 2017 obdržal oznámenie o nariadení ústneho pojednávania na deň 01. júna 2017. Namietal nesprávny postup v konaní, tvrdil, že nedošlo k spáchaniu správneho deliktu, a preto nemalo ani dôjsť k začatiu administratívneho konania. Podľa názoru žalobcu konanie trpí vadou „res iudicata“, keďže súhlas k prevádzkovaniu predajne už bol udelený. Zároveň žalobca uviedol, že pokiaľ bude orgán verejnej správy pokračovať v nezákonnom správnom konaní, bude nútený podať trestné oznámenie orgánom činným v trestnom konaní z podozrenia zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa. Žalobca oznámil, že podal podnet na Okresnú prokuratúru vo Zvolene na vydanie Upozornenia prokurátora majúca za to, že začaté administratívne konanie je nezákonné a v tejto súvislosti ho požadoval

prerušiť. Ďalej oznámil, že finančné podmienky mu neumožňujú zúčastniť sa nariadeného pojednávania a v prípade, ak by správny orgán trval na osobnom prejednaní veci, je nevyhnutné, aby zamestnanci prvostupňového orgánu pricestovali do Lučenca.

7. Prvostupňový orgán listom zo dňa 30. mája 2017 odpovedal žalobcovi k jeho vyjadreniu k predvolaniu na ústne pojednávanie, kde o. i. uviedol, že sa nejedná o prekážku rozsúdenej veci, ďalej, že pracovník vykonávajúci ŠZD postupoval v súlade so zák. č. 355/2007 Z.z. a nevykonával nič nad rámec zákona. Žalobca bol povinný predložiť návrh na uvedenie priestorov do prevádzky príslušnému orgánu verejnej správy na úseku verejného zdravotníctva spolu s požadovanými prílohami a správnym poplatkom, čo však nebolo preukázané. Uviedol, že účastník konania je povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe. Následne prvostupňový orgán vydal dňa 31. mája 2017 rozhodnutie č. 2017/769-493-Po, o ktorom na základe podaného odvolania rozhodoval žalovaný, ktorého rozhodnutie vydané v odvolacom konaní bolo napadnuté predmetnou žalobou.

8. Krajský súd sa nestotožnil so stanoviskom žalobcu, že výroková časť žalobou napadnutého rozhodnutia, resp. prvostupňového rozhodnutia trpí vytknutými vadami spočívajúcimi v nedostatočnej špecifikácii správneho deliktu, najmä určením času, uvedenia miesta a spôsobu spáchania správneho deliktu. Krajský súd uviedol, že sú mu známe rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, z ktorých vyplýva stanovisko trvať na náležitom vymedzení správneho deliktu z dôvodov v nich uvedených, avšak zastával názor, že o takýto prípad sa nejedná. Výroková časť je dostatočne zrozumiteľná, sú naplnené požiadavky, náležitosti kladené na výrok rozhodnutia o správnom delikte. Žalobnú námietku v tejto časti preto krajský súd považoval za nedôvodnú.

9. Krajský súd poukázal na to, že požiadavka na postih za protiprávne správanie v primeranej lehote vyplýva aj z článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná. Hmotnoprávnym aspektom tohto princípu je zakotvenie zákonných lehôt, márne uplynutie ktorých spôsobuje zánik zodpovednosti osoby za správny delikt alebo zakotvenie takých zákonných lehôt, v ktorých musí byť správne konanie o delikte začaté. Predmetný princíp má zároveň aj procesnoprávny aspekt, prejavujúci sa v požiadavke na rýchlosť skončenia správneho konania o uložení sankcie za správny delikt.

10. Krajský súd mal za to, že v danom prípade nebol porušený princíp postihu za protiprávne správanie v primeranej lehote, keď v predmetnej veci sa jednalo o trvajúci správny delikt (nie pokračujúci), vyznačujúci sa tým, že páchatel spácha - vyvolá protiprávny stav a existujúci protiprávny stav udržiava. Časové hľadisko (trvanie) vo svojej podstate nie je špecifikované. Takýto delikt sa posudzuje ako jeden, a to bez ohľadu na to, ako dlho tento protiprávny stav trval. Správny delikt, za ktorý bol žalobca sankcionovaný, naplnia znaky trvajúceho správneho deliktu, lebo prevádzkuje priestory bez existencie súhlasného rozhodnutia orgánu verejného zdravotníctva, hoci má zákonnú povinnosť podať návrh v zmysle § 13 ods. 4 písm. a) zák. č. 355/2007 Z.z. a nezdržal sa vykonávania posudzovaných činností do kladného posúdenia.

11. Správny súd zdôraznil, že objektívna trojročná lehota vzhľadom na povahu správneho deliktu nezanikla, lebo lehota môže začať plynúť až od doby, keď by žalobca od udržiavania protiprávneho stavu upustil. Žalobca si doteraz svoju zákonnú povinnosť v zmysle § 52 ods. 1 písm. b) zák. č. 355/2007 Z.z. nesplnil, v dôsledku čoho žalovaný ani nerozhodoval o jeho návrhu v zmysle § 13 ods. 4 písm. a) zák. č. 355/2007 Z.z. a napriek tomu, že žalobca nedisponoval súhlasným rozhodnutím (kladným posúdením) prevádzkoval predmetné priestory. V dôsledku pretrvávania protiprávneho stavu nedošlo k zániku lehoty, v ktorej je možné vyvodiť zodpovednosť za posudzovaný správny delikt, ktorého sa žalobca dopúšťa naplnením jeho skutkovej podstaty podľa § 57 ods. 42 písm. b) zák. č. 355/2007 Z.z.

12. Krajský súd si osvojil aj závery vyplývajúce z rozsudku NS SR sp. zn. 5Szd/1/2012 z 31.01.2013, z ktorého vyplýva, že povinnosť v zmysle § 13 ods. 4 písm. a) zák. č. 355/2007 Z.z. vyplýva každému prevádzkovateľovi, pretože ten zodpovedá za splnenie trvalých požiadaviek stanovených zákonom, nakoľko zmyslom týchto zákonných požiadaviek je zabezpečenie trvalého prevádzkovania bez

škodlivých vplyvov. Preto prevádzkovateľ je povinný vždy dbať o existenciu súhlasu na prevádzkovanie, a to bez ohľadu na predchádzajúci skutkový stav.

13. Krajský súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu, za ktorý bol sankcionovaný. V zhode so stanoviskom žalovaného zastával názor, že žalobca nepreukázal splnenie povinnosti podať relevantný návrh pred uvedením predajne do prevádzky a v konaní nebolo preukázané, že by žalobca disponoval súhlasným stanoviskom a napriek tomu predmetné priestory počas kontroly a stále prevádzkoval.

14. Krajský súd sa stotožnil so stanoviskom žalovaného, že listina, ktorú predložil žalobca, tvrdiac, že sa jedná o súhlas k prevádzkovaniu predajne č.7558/2009 - 7566 zo dňa 29. decembra 2009, takým súhlasom ako má na mysli zákon, nie je. Prvostupňový orgán zisťoval na nepríslušnom úrade verejného zdravotníctva v Lučenci skutočnosť ohľadom tejto listiny, pričom mu bolo oznámené, že sa jedná o stanovisko, ktoré bolo vydané na základe žiadosti účastníka konania o konzultačné vyjadrenie k dokumentácii o dispozičnom riešení a usporiadaní predajne pred realizáciou zámeru zriadiť predajňu keramických obkladov a dlažieb, pričom žalobca bol upozornený, že v prípade realizácie uvedenej činnosti je povinný predložiť návrh na uvedenie priestorov do prevádzky príslušnému orgánu štátnej správy na úseku verejného zdravotníctva. Nepriamym dôkazom toho, že listina z 29. decembra 2009 nie je, či už z formálneho alebo aj obsahového hľadiska, zákonom predpokladaným súhlasom k prevádzkovaniu predmetných priestorov je aj skutočnosť, že došlo k jej skartácii v zmysle registratúrneho poriadku RÚVZ Lučenec ako bežnej korešpondencie, keďže nebol ohľadom nej založený spis, pre ktoré platia iné lehoty skartácie. Nejednalo sa teda o správne konanie vo veci udelenia súhlasu na základe návrhu v zmysle § 13 ods. 4 písm. a) zák. č. 355/2007 Z.z.

15. Pokiaľ žalobca namietal, že konaním RÚVZ Lučenec v roku 2009 došlo k porušeniu zásady poskytovať účastníkom konania náležité poučenie, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu, krajský súd poznamenal, že z vyjadrenia RÚVZ Lučenec k listine zo dňa 29. decembra 2009 vyplýva, že žalobca mal byť upozornený na ďalšie povinnosti vyplývajúce zo zák. č. 355/2007 Z.z. Žalobca sa mylne domnieval, že predmetným rozhodnutím (relevantným súhlasným stanoviskom) disponuje, čo zrejme vychádza z neznalosti právnych predpisov, čo však žalobcu neospravedlňuje a navyše, žalobca je právnickou osobou. Z korešpondencie medzi žalobcom a žalovaným v priebehu administratívneho konania správny súd zistil, že žalovaný v dostatočnom rozsahu poskytoval žalobcovi poučenie o náležitostiach návrhu a relevantného súhlasu, napriek tomu žalobca zotrval v udržiavaní protiprávneho stavu, čo podľa súdu evokuje u žalobcu skôr nerešpektovanie zákona. Faktom zostala skutočnosť, že protiprávny stav pretrvával a preukázateľne boli prevádzkované priestory žalobcom, na prevádzkovanie ktorých nebol daný súhlas v zmysle zák. č. 355/2007 Z.z., pričom žalobca odmietal zosúladiť faktický stav so stavom právnym.

16. Krajský súd sa tiež nestotožnil so žalobcovou námietkou ohľadom nedostatočného vysporiadania sa s odvolacou námietkou k procesným vadám. Uviedol, že je pravdou, že prvostupňový orgán nariadil vo veci ústne pojednávanie na 01. júna 2017 a meritorne rozhodnutie vydal 31. mája 2017. Urobil tak však potom, čo preukázateľným spôsobom žalobca oznámil, že na pojednávanie sa nemieni dostaviť (nie je sporné, že sa ani nedostavil), pričom prvostupňový orgán osobitným listom aj reagoval na toto vyjadrenie žalobcu. Nebolo pochyb o tom, že žalobca sa nemal záujem dostaviť na ústne pojednávanie a táto námietka o odňatí práva bola uplatňovaná až následne, účelovo. Podľa názoru správneho súdu možno konštatovať procesnú vadu, avšak nie s faktickými dôsledkami na práva účastníka konania, lebo žiadne práva účastníkovi konania neboli odňaté. Inak povedané, žalobca nepreukázal, že by sa dostavil na pojednávanie, že mal záujem predložiť nejaké relevantné dôkazy, ktoré by viedli k inému skutkovému stavu, v konečnom dôsledku i inému rozhodnutiu, aké bolo vydané. Súdy judikovali, že nie všetky procesné vady musia vyústiť do zrušenia napadnutého rozhodnutia, najmä tie, po odstránení ktorých by v novom konaní s určitosťou nedošlo k inému meritórному rozhodnutiu. O takýto prípad ide aj v predmetnom konaní, ak žalobca konkrétne nedôvodil, v čom by rozhodnutie bolo iné, pokiaľ by bolo vyhlásené po nariadenom pojednávaní, ak z postoja žalobcu je zrejmé, že nariadeného pojednávania sa nemienil zúčastniť, t. j. sám sa tohto práva vzdal.

17. Krajský súd nezistil pochybenie orgánov verejnej správy ani ohľadom rozhodnutia o výške pokuty. Sankcia bola uložená vo výške 1.000,- Eur, pričom za predmetný správny delikt, ktorého sa žalobca dopustil podľa § 57 ods. 42 písm. b) zák. č. 355/2007 Z.z. mu mohla byť uložená pokuta v rozpätí od 150,- Eur do 20.000,- Eur, t. j. pokuta mu bola uložená tesne nad spodnou hranicou. Súdny judikoval, že v takomto prípade sa nejedná o pokutu uloženú v neprimeranej výške (porovnaj rozhodnutie Nejvyššího správného soudu ČR zo dňa 21.08.2004, sp. zn. 6As 96/2000 - 62). Výška pokuty má byť predovšetkým vzhľadom na okolnosti daného prípadu primeraná, určená v rozpätí smerujúcom k spravodlivosti a adekvátnosti, avšak, aby sankcia splnila svoj význam (účel) musí dosahovať výšku odradzujúcu porušovateľa od protiprávneho konania. Ukladanie sankcií má nielen preventívny, ale aj represívny význam.

18. Orgán verejnej správy rozhodol o výške pokuty na základe zákonom povolenej správnej úvahy. V súlade s § 27 ods. 2 SSP v takomto prípade správny súd preskúmava iba, či rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Je zrejme, že pokuta bola uložená v medziach zákonného rozpätia. Zároveň boli zohľadnené zákonom stanovené hľadiská v § 57 ods. 51 zák. č. 355/2007 Z.z. Krajský súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia v tejto časti a mal za to, že žalovaný, ako aj prvostupňový orgán dostatočne odôvodnili ako sa vysporiadali s týmito hľadiskami, čo zohľadňovali pri určení výšky pokuty. Správna úvaha je zrozumiteľná, zodpovedajúca zásadám logického uvažovania.

19. Krajský súd nesúhlasil ani s tvrdením žalobcu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. Pokiaľ by išlo o rozhodnutie nepreskúmateľné, v podstate už z lingvistickej stránky veci vyplýva, že nepreskúmateľné rozhodnutie nemožno vecne preskúmať. Nemožno sa zaoberať hmotnoprávnou argumentáciou, pokiaľ preskúmané rozhodnutie neobstojí ani po formálnej stránke. Keďže v žalobe žalobca brojí proti rozhodnutiu žalovaného aj z hľadiska hmotnoprávneho, potom namietanie nepreskúmateľnosti sa javilo ako účelové (porovnaj závery rozsudku Nejvyššího správného soudu ČR zo dňa 30.06.2010, sp. zn. 9 As2/2010). Žalovaný sa s relevantnými odvolacími námietkami dostatočne a zrozumiteľne vysporiadal.

20. Krajský súd mal za to, že žalovaný, ako aj prvostupňový orgán dôsledne postupovali v zmysle citovanej právnej úpravy a žiadna zo zásad uvedených v Odporúčaní Výboru ministrov Rady Európy R(91)1 nebola porušená. Krajský súd nezistil ani porušenie základných zásad trestného konania podľa Trestného poriadku, ktoré je potrebné použiť na správne trestanie v zmysle § 195 písm. c) SSP. Nebolo tvrdené žalobcom a ani krajským súdom zistené, že by bola žalobcovi za to isté porušenie predpisov už právoplatne uložená pokuta, alebo iná majetková sankcia iným orgánom podľa osobitných predpisov. Konanie o uloženie pokuty bolo začaté v zákonom stanovenej lehote v zmysle § 57 ods. 52 zák. č. 355/2007 Z.z. Orgány verejnej správy rozhodli v súlade s článkom 2 ods. 2, s článkom 152 ods. 4 v spojení s článkom 49 Ústavy SR, podľa ktorého len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom (analogicky aj správnym deliktom) a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie. V rozhodnutí bol dostatočne vymedzený skutok, vec bola správne právne posúdená a dostatočne bola odôvodnená aj výška uloženej sankcie bližšie pri dolnej hranici sadzby, pričom orgány verejnej správy oboch stupňov odôvodnili svoje rozhodnutia dostatočným a preskúmateľným spôsobom. Krajský súd sa s ich argumentáciou v plnom rozsahu stotožnil.

21. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 167 ods. 1 a contrario SSP, tak že žalobcovi, ktorý v konaní nemal úspech, náhradu trov konania nepriznal.

II.

Kasačná sťažnosť

22. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP kasačnú sťažnosť z dôvodu, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal tiež na to, že napadnutý rozsudok sa bližšie nevysporiadava s podrobnými žalobnými bodmi žaloby a jeho argumentmi

v replike, čo spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť a nedostatok dôvodov.

23. Žalobca uviedol, že vo výrokovej časti rozhodnutia prvostupňového orgánu ako aj žalovaného, absentovalo bližšie vymedzenie porušenia povinnosti, ktorého sa žalobca mal dopustiť, resp. kedy mal žalobca podať návrh podľa § 13 ods. 4 písm. a) zák. č. 355/2007 Z.z., t. j. určenie času a miesta, kde k údajnému porušeniu došlo ani v akom čase malo dochádzať k porušovaniu zákona. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sžo/62/2012 zo dňa 23. apríla 2013. Uviedol, že napadnuté rozhodnutie ani rozhodnutie prvostupňového orgánu sú nepreskúmateľné pre neurčitosť a absentujúce úplné špecifikácie správneho deliktu z hľadiska vecného, časového a miestneho nekorešponujú ani s požiadavkou čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, keď z tohto článku je možné vyvodiť, že výrok rozhodnutia o inom správnom delikte musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade i uvedenie iných skutočností, ktoré sú potrebné, aby nemohol byť zamenený iný. Ak správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, podstatne poruší ustanovenie zákona o správnom konaní (§ 47 ods. 2).

24. Vo výrokovej časti rozhodnutí správnych orgánov absentovalo aj uvedenie použitého právneho predpisu, t. j. zák. č. 355/2007 Z.z., resp. vymedzenie jeho časovej účinnosti, keďže tento sa v čase od 2009 do 2017 viacerými novelami menil, pričom sa menil aj žalovaným aplikovaný § 57. Žalobca v danej súvislosti poukázal na čl. 50 ods. 6 Ústavy.

25. Žalobca za nesprávny považoval právny názor krajského súdu o tom, že mal porušiť § 52 ods. 1 písm. b) zák. č. 355/2007 Z.z. s poukazom na to, že už dňa 28. decembra 2009 podal na RÚVZ Lučenec návrh, teda ešte pred uvedením do prevádzky predajne stavebného materiálu v obci Kriváň, čo potvrdil aj RÚVZ Lučenec v písomnosti zo dňa 29. decembra 2009. Žalobca uviedol, že nedisponuje kópiou predmetnej žiadosti, keď túto podľa pokynov vypisoval priamo na úrade RÚVZ Lučenec, a teda bola v spise RÚVZ Lučenec. Následne RÚVZ Lučenec zaslal žalobcovi súhlasné stanovisko zo dňa 29. decembra 2009 s prevádzkovaním predajne a z obsahu tejto listiny nevyplýva, že by išlo iba o konzultačné vyjadrenie k dokumentácii o dispozičnom riešení a usporiadaní predajne pred realizáciou zámeru a zároveň, že by bol žalobca poučený o povinnosti predložiť návrh na uvedenie priestorov do prevádzky, ako to teraz tvrdí RÚVZ Lučenec, práve naopak z neho vyplýva, že ide o meritórne posudzovanie predmetného návrhu.

26. Žalobca namietol aj nesprávne právne posúdenie vo vzťahu k forme tzv. kladného posúdenia správnym orgánom, ktoré žalobca obdržal. Zák. č. 355/2007 Z.z. neukladal detailne nutnosť rozhodnutia o žiadosti výlučne formou „rozhodnutia“. Výklad krajského súdu prekračuje rámec zákona, lebo ukladať povinnosti možno len zákonom a na základe zákona, pričom tieto musia byť jednoznačne, zrozumiteľne a jasne určené. Nemožno ich nahrádzať výkladom správneho orgánu ani súdu. Ak teda krajský súd dospel k názoru o formálnych a obsahových nedostatkoch spornej listiny vydanéj RÚVZ Lučenec dňa 29. decembra 2009, vec nesprávne právne posúdil. Taktiež poukázal na to, že miestna nepríslušnosť vo veci rozhodujúceho správneho orgánu nezakladá nulitu rozhodnutia.

27. Žalobca zároveň poukazoval na svoju argumentáciu o porušovaní povinnosti správneho orgánu podľa § 3 ods. 2 Správneho poriadku poskytovať účastníkovi konania pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu. Ak teda žalobca aj s poukazom na vyššie uvedené okolnosti mohol byť presvedčený o disponovaní kladným posúdením uvedenia jeho priestorov do prevádzky, nemohol zároveň vedome porušovať zákon.

28. Žalobca poukázal na právnu zásadu „iura novit curia“ vo vzťahu ku konaniu správneho orgánu, keď táto sa nevzťahuje len na predmet dokazovania zákonných noriem, ale určuje aj zodpovednosť štátneho orgánu za jeho konanie a úradný postup, teda aj prípadné pochybenia. Konajúci štátny orgán si musí byť vedomý toho, aký účinok a dopad majú jeho jednotlivé rozhodnutia, resp. úradný postup na hmotnoprávne a procesnoprávne postavenie účastníka konania. Ak pochybil takmer pred 10 rokmi orgán verejnej správy, nie je namieste dodatočne po 10 rokoch a s odstupom času objektívne aj v dôkaznej núdzi sankcionovať účastníka konania za vlastné procesné pochybenia.

29. Žalobca namietal tiež názor krajského súdu, že išlo o trvajúci správny delikt, keď skutková podstata predmetného správneho deliktu podľa § 57 ods. 42 písm. b) zák. č. 355/2007 Z.z. má 2 samostatné časti. Prvá časť spočíva v nepodaní žiadosti pred začatím výkonu posudzovanej prevádzky - keď tu nemožno hovoriť o trvajúcom delikte, nakoľko čas podania žiadosti je zákonom presne vymedzený, t. j. do začatia podnikania v prevádzke. Vtedy mala byť žiadosť podaná a vtedy by mohlo dôjsť k deliktu, čo však žalobca poprel. Odvtedy by mohla plynúť objektívna prekluzívna trojročná lehota, ktorá v čase začatia správneho konania už uplynula. Vo vzťahu k druhej časti skutkovej podstaty deliktu o nezdržaní sa výkonu prevádzky do času vydania kladného posúdenia žalobca namietol, že kladné posúdenie obdržal, a to písomnosťou RÚVZ Lučenec zo dňa 29. decembra 2009, čiže nemohol naplniť danú časť skutkovej podstaty deliktu.

30. Žalobca uviedol, že aj keby došlo k porušeniu právnej povinnosti podľa § 57 ods. 43 zák. č. 355/2007 Z.z. nepredložením návrhu/žiadosti podľa § 13 ods. 4 písm. a) zák. č. 355/2007 Z.z. spätne v roku 2009, t. j. ešte pred začiatkom vykonávania posudzovanej činnosti, uplynula by od decembra 2009 do vydania rozhodnutia žalovaného v roku 2017 zákonná 3-ročná objektívna premlčacia lehota a nastal by zo zákona zánik zodpovednosti za daný správny delikt. Je zrejme, že sa myslí predkladanie návrhov pred začatím vykonávania posudzovaných činností. Plynutie lehôt má význam aj pre objektívne možnosti účastníka konania predkladať dôkazy, keď žalobca mienil predložiť kópiu predmetnej žiadosti z 28. decembra 2009, ako i celý spis z RÚVZ Lučenec, ale ten uviedol, že spis bol už skartovaný, a preto bez svojho zavinenia nemá predmetné doklady k dispozícii.

31. RÚVZ Lučenec k dožiadaniu od RÚVZ Zvolen z 5. mája 2017, podal vyjadrenie zo dňa 19. mája 2017 a 15. augusta 2017, keď už bol spis údajne skartovaný. Na jednej strane bolo žalobcovi ako účastníkovi konania nazretie do spisu znemožnené a zároveň v rovnakom období inému správnomu orgánu bol zaslaný popis veci. Žalobcovi bolo dôkazné bremeno zmarené zo strany RÚVZ Lučenec podozrivo predčasnou skartáciou spisu. Spornou bola aj žalobcom namietaná písomnosť - vyjadrenie RÚVZ Lučenec k žiadosti žalovaného o doplnenie spisu zo dňa 15. augusta 2017 ohľadom procesu skartovania spisu. Tento dokument nebol v čase rozhodovania prvostupňového orgánu v spise, neuvádza sa nikde v obsahu rozhodnutia žalovaného a žalobca ani nebol oboznámený žalovaným o doplnení dôkazov do spisu. Navyše nebol v spise ani v čase nahliadnutia do spisu dňa 10. novembra 2017 na RÚVZ Zvolen, kedy žalobca poveril právneho zástupcu nahliadnutím do spisu. Preto je tento dôkaz - listina pochybná a v kontexte toho, že žalobca o nej ako účastník konania nevedel a nebola súčasťou spisu, je nezákonná.

32. Vzhľadom na uvedené dôvody žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne, aby ho zmenil tak, že zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového orgánu a vec mu vráti na ďalšie konanie. Pre prípad úspechu žiadal priznať náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

III.

Vyjadrenie ku kasačnej sťažnosti

33. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti k žalobcom namietanej nedostatočnej zrozumiteľnosti výrokových častí rozhodnutia žalovaného a prvostupňového orgánu poukázal na výrok rozhodnutia prvostupňového orgánu, z ktorého vyplýva určenie spôsobu, času ako aj miesta spáchania predmetného správneho deliktu.

34. Žalovaný sa v plnom rozsahu stotožnil so žalobcom uvádzaným rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sžo/62/2012 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a súhlasil s ich výkladom. Poukázal však na nepochopenie charakteru predmetného správneho deliktu účastníkom konania. V tejto súvislosti upriamil pozornosť na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/45/2017-76 zo dňa 18. októbra 2017, z ktorého je zrejme, že správny orgán musí vychádzať z dátumu, v ktorom trvajúci

správny delikt zistil, nakoľko celá lehota, odkedy protiprávny stav trvá, nie je určiteľná. Je preto potrebné uplatniť príslušný právny predpis platný v čase zistenia protiprávneho stavu.

35. Žalovaný trval na tom, že prvostupňový orgán správne určil aj miesto zistenia trvajúceho správneho deliktu, a to prevádzku žalobcu, v ktorej bol vykonaný štátny zdravotný dozor.

36. Žalovaný poukázal aj na § 57 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb., z ktorého vyplýva, že kompetenciou odvolacieho orgánu je preskúmanie prvostupňového rozhodnutia, nie ukladanie sankcie. Keďže žalovaný sankciu neukladá, neuvádza vo výroku svojho rozhodnutia ani určenie spôsobu, miesta a času spáchaného správneho deliktu.

37. Žalovaný ďalej konštatoval, že vzhľadom na trváci charakter iného správneho deliktu, sankcia zaň sa ukladá podľa právneho predpisu platného v čase jeho zistenia, čo prvostupňový orgán verejného zdravotníctva správne aplikoval.

38. Z prakticky identického textu žalobného bodu kasačnej sťažnosti je teda zjavné, že žalobca ignoroval vysvetlenia tak žalovaného ako aj krajského súdu a rozhodol sa ich nerešpektovať v celom rozsahu. V kasačnej sťažnosti žalobca opätovne kopíruje svoje argumenty z jeho pôvodnej žaloby podanej dňa 11. septembra 2017, na základe čoho žalovaný poukázal na svoje vyjadrenie zo dňa 08. januára 2017 a odôvodnenie napadnutého rozhodnutia.

39. Žalovaný uviedol, že žalobca svoje argumenty zakladá na údajnom návrhu na uvedenie priestorov do prevádzky z roku 2009, tento návrh však nie je žalobca schopný doložiť a RÚVZ Lučenec návrh, ktorého následkom by bolo správne konanie, nikdy neevidoval. Bremeno dokázať, že sa jedná o schválenú prevádzku, neleží na príslušnom RÚVZ. V takom prípade by každý prevádzkovateľ priestorov neuvedených do prevádzky, mohol argumentovať, že je vinou správneho orgánu, že sa rozhodnutie nedochovalo. Faktom zostáva, že žalobca nie je schopný doložiť potrebné rozhodnutie o uvedenie predmetných priestorov do prevádzky, čím sa dostal do stavu v rozpore s platnou legislatívou Slovenskej republiky. Žalobca naďalej nemá záujem tento stav napraviť, nakoľko nepovažuje stav za protiprávny a jeho nezáväzný dokument, vydaný RÚVZ Lučenec, pokladá za dostatočný. Podľa žalovaného sa nejedná o záväzný produkt rozhodovacej činnosti orgánu verejného zdravotníctva v zmysle § 13 zák. č. 355/2007 Z.z., ktorý by bol spôsobilý akýmkoľvek spôsobom nahrádzať potrebný doklad o uvedení priestorov do prevádzky. Právny poriadok SR predpokladá znalosť zákona žalobcom, a teda nemôže prihliadať na to, že žalobca považoval vyjadrenie RÚVZ Lučenec ako dostatočné a došiel k záveru, že akékoľvek správne konanie, posudzujúce jeho prevádzku z hľadiska verejného zdravotníctva už nie je potrebné. Takéto konanie nie je zo zmyslu a povahy zákona č. 355/2007 Z.z. prípustné ani pre orgány verejného zdravotníctva, ktoré by tým zanedbali svoje základné povinnosti a funkciu.

40. Žalovaný poukázal na to, že vo veci nebolo nikdy vedené konanie ukončené rozhodnutím, s výrokom ako jeho záväznou časťou. Právny poriadok SR opäť predpokladá znalosť zákona žalobcu a teda aj jeho znalosť príslušného RÚVZ pre konanie vo veci.

41. Žalovaný ďalej poukázal na to, že § 13 ods. 4 písm. a) a ods. 5 zák. č. 355/2007 Z.z., z ktorých vyplýva, že o návrhoch na uvedenie do prevádzky sa musí vydať rozhodnutie, ktorým žalobca nedisponuje a zjavne ani nemá záujem disponovať. Tento žalobcom vyjadrovaný nezáujem je v zjavnom kontraste so zásadou „iura novit curia“, ktorej sa pokúša dovolávať. Žalobca tvrdí, že protiprávny stav ktorého sa dopustil je nepreukázateľnou vinou RÚVZ Lučenec, a preto mu nemôže byť na škodu, nemá však záujem uviesť tento protiprávny stav do súladu s legislatívou SR.

42. Žalobca sa dovoláva postavenia účastníka konania podľa ustanovení Správneho poriadku, hoci trvá na tom, že listina, ktorou disponuje a vydáva ju za doklad oprávňujúci ho k prevádzkovaniu predmetných priestorov podľa legislatívy SR nemusí byť produktom správneho konania. Žalobca argumentuje svojou neznalosťou zákona, účelovo ju zamieňajúc za skutočné nerešpektovanie znenia zákona, keď očakáva od príslušného prvostupňového orgánu neplnenie si svojich povinností a do

budúcnosti prehliadanie nezákonného a protiprávneho stavu, ktorý je podľa jeho názoru v súlade s legislatívou SR, pričom nechotu príslušného správneho orgánu urobiť tak označuje za šikanózne správanie.

43. Žalobca opätovne napadol charakter trvajúceho správneho deliktu, na základe čoho žalovaný opätovne poukázal na svoje vyjadrenie zo dňa 11. septembra 2017 a na znenie rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/45/2017-76 zo dňa 18. októbra 2017. V prejednávanom prípade protiprávny stav trval od bližšie neurčeného bodu v minulosti, ktorý nie je možné určiť. Žalobca tento trvajúci protiprávny stav neuviedol do stavu v súlade so zákonom a teda ani nemohla začať plynúť prekluzívna lehota. Pre žalovaného je teda rozhodujúci stav zistenia protiprávneho stavu v čase výkonu štátneho zdravotného dozoru.

44. Žalovaný poukázal na vyjadrenie RÚVZ Lučenec k jeho žiadosti o doplnenie spisu zo dňa 10. augusta 2017, v ktorom uviedol, že žiadosť žalobcu o vyjadrenie a následný súhlas bola zaevidovaná podľa Registratúrneho poriadku RÚVZ Lučenec ako bežná korešpondencia, t. j. nebol dôvod na založenie spisu a podľa Registratúrneho plánu lehota na uloženie záznamov bez znaku hodnoty „A“ je tri roky. Záznamy boli po uplynutí predpísanej lehoty uloženia po rozhodnutí MV SR, Štátny archív v Banskej Bystrici - Lučenec v roku 2014 vyradené a skartované v závode SHP Harmanec. Z uvedeného vyplýva, že predmetný spis nebol skartovaný predčasne, ako tvrdí žalobca a taktiež, že sa nejednalo o podnet na začatie správneho konania, ktoré by končilo vydaním rozhodnutia na uvedenie predmetných priestorov do prevádzky.

45. Vyjadrenie RÚVZ Lučenec zo dňa 15. augusta 2017 sa počas rozhodovacej činnosti RÚVZ Zvolen, skončenej vydaním prvostupňového rozhodnutia zo dňa 31. mája 2017 logicky nachádzať nemohlo, a preto nemohlo byť ani znakom nezájmu konať v súčinnosti s účastníkom konania. Vzhľadom na to, že sa jednalo o vyjadrenie vyžiadané žalovaným, nemohlo sa nachádzať v spise prvostupňového orgánu ani v neskoršom dátume dňa 10. novembra 2017.

46. Príslušný dokument bol klasifikovaný ako „Žiadosť o doplnenie spisu - odpoveď“, pričom RÚVZ Lučenec sa jednoznačne vyjadril, že predmetnú dokumentáciu nemožno zaslať. Na základe uvedeného nie je možné preto túto odpoveď považovať za doplnenie dôkazov do spisu, tak ako to hodnotí žalobca. Predmetný dokument bol spoločne s vyjadrením žalobcu zaslaný krajskému súdu dňa 08. januára 2018.

47. Vzhľadom uvedené žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť podanú proti rozsudku krajského súdu ako nedôvodnú zamietol.

IV.

Posúdenie veci kasačným súdom

48. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) postupom podľa § 452 ods. 1 SSP v spojení s § 439 SSP preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 2 písm. a/ SSP), preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednohlasne (§ 464 v spojení s § 139 ods. 4 SSP) dospel k záveru, že kasačnej sťažnosti nemožno priznať úspech.

49. Kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR. Rozsudok bol verejne vyhlásený 21. apríla 2020 (§ 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

50. Podľa § 438 ods. 1 SSP kasačnou sťažnosťou možno napadnúť právoplatné rozhodnutie krajského súdu.

51. Podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho

posúdenia veci.

52. Podľa § 454 SSP na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

53. Podľa § 461 SSP kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

54. Podľa § 13 ods. 4 písm. a) zák. č. 355/2007 Z.z., ak v tomto zákone nie je ustanovené inak, úrad verejného zdravotníctva alebo regionálny úrad verejného zdravotníctva rozhoduje o návrhoch na uvedenie priestorov do prevádzky vrátane návrhov na zmenu v ich prevádzkovaní a ak si to vyžaduje objektivizáciu faktorov životného prostredia alebo pracovného prostredia, o návrhoch na uvedenie priestorov do skúšobnej prevádzky.

55. Podľa § 52 ods. 1 písm. b) zák. č. 355/2007 Z.z. fyzické osoby-podnikatelia a právnické osoby sú povinné predkladať opatrenia a návrhy uvedené v § 13 na posúdenie príslušnému orgánu verejného zdravotníctva a do času kladného posúdenia zdržať sa vykonávania posudzovaných opatrení alebo činností.

56. Podľa § 54 ods. 1 zák. č. 355/2007 Z.z. štátny zdravotný dozor je dozor nad dodržiavaním ustanovení tohto zákona, všeobecne záväzných právnych predpisov vydaných na jeho vykonanie a iných všeobecne záväzných právnych predpisov upravujúcich ochranu verejného zdravia.

57. Podľa § 57 ods. 42 písm. b) zák. č. 355/2007 Z.z. správneho deliktu na úseku verejného zdravotníctva sa dopustí fyzická osoba - podnikateľ alebo právnická osoba, ak nepredloží na posúdenie príslušnému orgánu verejného zdravotníctva opatrenia alebo návrhy podľa § 13 alebo do času kladného posúdenia sa nezdrží vykonávania posudzovaných opatrení alebo činností.

58. Podľa § 57 ods. 50 písm. a) zák. č. 355/2007 Z.z. príslušný orgán verejného zdravotníctva uloží pokutu od 150 eur do 20 000 eur za správne delikty podľa odsekov 1 až 22, 24, 31, 37 až 39, 41 až 48.

59. Podľa § 57 ods. 51 zák. č. 355/2007 Z.z. orgán verejného zdravotníctva pri určení výšky pokuty prihliada na závažnosť, spôsob, čas trvania a následky protiprávneho konania. Pri opakovanom porušení možno pokutu zvýšiť až na dvojnásobok.

60. Podľa § 57 ods. 52 zák. č. 355/2007 Z.z. konanie o uloženie pokuty možno začať do dvoch rokov odo dňa, keď sa príslušný orgán verejného zdravotníctva dozvedel o porušení povinnosti, najneskôr však do troch rokov odo dňa, keď k porušeniu povinnosti došlo.

61. Podľa § 59 ods. 1 zák. č. 355/2007 Z.z. orgány verejného zdravotníctva v konaní o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb postupujú podľa všeobecných predpisov o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

62. Predmetom konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového orgánu, ktorým podľa § 57 ods. 50 písm. a) zák. č. 355/2007 Z.z. bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 1.000,- Eur za správny delikt na úseku verejného zdravotníctva podľa § 57 ods. 42 písm. b) zák. č. 355/2007 Z.z. za to, že sa dopustil porušenia povinností ustanovených v § 52 ods. 1 písm. b) zák. č. 355/2007 Z.z. tým, že nepredložil návrh uvedený v § 13 ods. 4 písm. a) zák. č. 355/2007 Z.z. na posúdenie príslušnému orgánu verejného zdravotníctva a do času kladného posúdenia sa nezdržal vykonávania posudzovaných činností, čo bolo zistené pri výkone štátneho zdravotného dozoru dňa 30. marca 2017 v prevádzke žalobcu na adrese Kriváň č. 350.

63. Kasačný súd vychádzal zo skutkového stavu, ktorý podrobne v odôvodnení rozsudku popísal

krajský súd, a preto pre účastníkov konania známe fakty a skutočnosti nebude nadbytočne opakovať.

64. V predmetnej právnej veci nebolo sporné, že dňa 30. marca 2017 bol vykonaný ŠZD u žalobcu v prevádzke Kriváň č. 350.

65. Spornou bola v danom prípade otázka, či stanovisko RÚVZ Lučenec zo dňa 29. decembra 2009 bolo postačujúce pre splnenie si povinnosti žalobcom podľa § 52 ods. 1 písm. b) zák. č. 355/2007 Z.z. a či na základe tohto stanoviska bol žalobca oprávnený vykonávať posudzované opatrenia alebo činnosti. Spornou otázkou v prípade, ak predmetné stanovisko RÚVZ Lučenec nebolo dostačujúce, bola otázka o aký správny delikt išlo, resp. či tento správny delikt bol trvajúcim deliktom.

66. K námietkam žalobcu po preskúmaní veci kasačný súd konštatuje, že tak rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie prvostupňového orgánu obsahuje všetky zákonom stanovené formálne i obsahové náležitosti a vydal ich orgán na to príslušný. Z administratívneho spisu kasačnému súdu vyplynulo, že niet pochyb, že žalobca tým, že vykonával posudzované činnosti v prevádzke Kriváň č. 350 bez kladného posúdenia príslušného úradu, t. j. RÚVZ Zvolen, dopustil sa iného správneho deliktu podľa § 57 ods. 42 písm. b) zákona č. 355/2007 Z.z. Tento záver správne vyslovil správny orgán na základe podkladov zadovaných v správnom konaní. Žalobca v konaní pred súdom zistený skutkový stav nevyvrátil, prevádzkovanie uvedenej prevádzky nepoprel. Preto kasačný súd nemal dôvod posúdiť konanie žalobcu inak, ako ho hodnotil správny orgán a toto potvrdil krajský súd.

67. Žalobca namietal, že RÚVZ Lučenec dňa 29. decembra 2009 vydal súhlas k prevádzkovaniu predajne, a teda ešte pred uvedením predajne Kriváň č. 350 do prevádzky, návrh na uvedenie predmetných priestorov do prevádzky podal. K tomuto tvrdeniu žalobcu je nutné uviesť, že žalobca bol povinný predložiť predmetný návrh na uvedenie predmetných priestorov do prevádzky na posúdenie príslušnému orgánu verejného zdravotníctva, t. j. RÚVZ Zvolen, pričom bolo na žalobcovi, aby si túto povinnosť riadne splnil. Nemožno brať na zreteľ žalobcovu argumentáciu o povinnosti postúpiť jeho návrh RÚVZ Lučencom RÚVZ Zvolen v zmysle správneho poriadku, keď z konania žalobcu, ktorý tvrdí, že podal tento návrh na RÚVZ Lučenec je zrejmé, že si musel byť vedomý svojej povinnosti podať tento návrh na príslušný orgán, pričom tak nekonal.

68. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na správny poriadok, v zmysle ktorého rozhodnutie musí vydať orgán na to príslušný, pričom musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Ustanovenie § 13 ods. 4 písm. a) zák. č. 355/2007 Z.z. stanovuje povinnosť úradu verejného zdravotníctva alebo regionálneho úradu verejného zdravotníctva rozhodnúť o návrhoch na uvedenie priestorov do prevádzky, pričom výsledkom rozhodovacej činnosti je rozhodnutie, ktoré musí obsahovať zákonom predpísané náležitosti, čo však podanie RÚVZ Lučenec zo dňa 29. decembra 2009 neobsahovalo.

69. K námietke žalobcu, že podľa § 13 ods. 1 zák. č. 355/2007 Z.z. posudková činnosť je proces posudzovania a vyhodnocovania opatrení a návrhov z hľadiska ich možného negatívneho vplyvu na verejné zdravie, ktorého výsledkom je vydanie záväzného stanoviska alebo rozhodnutia kasačný súd poukazuje na odseky 3 a 4 tohto ustanovenia, z ktorých jasne vyplýva v ktorých prípadoch úrad verejného zdravotníctva alebo regionálny úrad verejného zdravotníctva vydáva záväzné stanovisko a v ktorých rozhodnutia, pričom o návrhoch na uvedenie priestorov do prevádzky vydáva rozhodnutie.

70. Pokiaľ žalobca argumentoval o porušovaní povinnosti správneho orgánu podľa § 3 ods. 2 správneho poriadku poskytovať účastníkovi konania pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpel v konaní ujmu, kasačný súd v danej súvislosti poukazuje na tvrdenia RÚVZ Lučenec o poučení žalobcu, že jeho stanovisko z 29. decembra 2009 je len poradným stanoviskom a o jeho povinnosti podať návrh na príslušný orgán. Napriek tomu, že predmetný spis RÚVZ Lučenec už nie je k dispozícii, žalobca si tejto svojej povinnosti podať návrh na príslušný orgán musel byť v zmysle vyššie uvedeného vedomý, pričom neznalosť práva o povinnosti podať návrh na príslušný orgán neospravedlňuje, o to viac, že ide o právnickú osobu, ktorá si bola vedomá svojej povinnosti podať návrh na uvedenie priestorov do prevádzky, a teda je zrejmé, že jej bolo známe znenie zákona, resp. predmetného

ustanovenia o povinnosti podať takýto návrh, pričom toto ustanovenie obsahuje aj povinnosť podať návrh na príslušný orgán. Súd poukazuje tiež na to, že žalobca nebol dostatočne opatrný pri ochrane svojich práv. V súlade so zásadou, že právo patrí bdelým, teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv, neodkladajú svoje rozhodnutia týkajúce sa uplatnenia práv na poslednú chvíľu, svoje procesné úkony pripravujú s dostatočným časovým predstihom, nespoliehajú sa na náhodu, predvídajú aj možnosti vzniku komplikovaných situácií sťažujúcich výkon práv a ich uplatnenie v stanovených lehotách, mal sa žalobca v prípade nejasností aj sám informovať o tom, ako, resp. kam je povinný tento návrh podať.

71. K tvrdeniam, že ak žalobca mohol byť presvedčený o disponovaní kladným posúdením uvedenia jeho priestorov do prevádzky, nemohol zároveň vedome porušovať zákon kasačný súd uvádza, že to, že nedisponuje kladným posúdením uvedenia jeho priestorov do prevádzky príslušným orgán si musel byť vedomý najneskôr od vykonania štátneho zdravotného dozoru zo dňa 30. marca 2017.

72. Kasačný súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že napadnutý rozsudok sa bližšie nevysporiada s podrobnými žalobnými bodmi žaloby a argumentmi žalobcu v replike, čo spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť a nedostatok dôvodov, keď má za to, že krajský súd sa riadne vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu.

73. K námietke žalobcu, že vo výrokovej časti rozhodnutí správnych orgánov absentovalo uvedenie použitého právneho predpisu, t. j. zák. č. 355/2007 Z.z., resp. vymedzenie jeho časovej účinnosti, keďže tento sa v čase od 2009 do 2017 viacerými novelami menil, pričom sa menil aj žalovaným aplikovaný § 57 - kasačný súd uvádza, že hoci bolo toto ustanovenie viackrát novelizované, z predmetných rozhodnutí je však zrejmé, ktoré znenie je v danom prípade relevantné, pričom táto skutočnosť by sama o sebe nemohla spôsobiť nezákonnosť rozhodnutia žalovaného.

74. Kasačný súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že sa jedná o trvajúci správny delikt, keď žalobca nepodaním návrhu na príslušný orgán a začatím prevádzkovania prevádzky vyvolal protiprávny stav, ktorý stav udržiava, nakoľko stále nedisponuje kladným rozhodnutím príslušného orgánu. Rovnako sa tak kasačný súd stotožnil s právnym názorom krajského súdu, že objektívna trojročná lehota vzhľadom na povahu správneho deliktu nezanikla, keď môže začať plynúť až od doby, keď by žalobca od udržiavania protiprávneho stavu upustil, k čomu však nedošlo.

75. Skutočnosť, že rozhodnutia, či už žalovaného alebo krajského súdu, nie sú odôvodnené podľa predstáv žalobcu nemožno považovať za porušenie jeho práva, ak sú založené na správnych logických a odborných úsudkoch a argumentoch a sú vydané v súlade so zákonom, čo v prejednávacom prípade je splnené.

76. Kasačný súd na záver dodáva, že z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR aj Ústavného súdu SR vyplýva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces.

77. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 461 SSP dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa kasačný súd stotožňuje v celom rozsahu.

78. Kasačný súd zároveň uvádza, že „Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1

ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu základné práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôžu byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 111/2017-17 z 8. marca 2017).

79. Vzhľadom na uvedené skutočnosti kasačný súd rozhodol podľa § 461 SSP tak, že kasačnú sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

80. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 167 ods. 1 v spojení s § 467 ods. 1 SSP tak, že účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal, nakoľko sťažovateľ nebol úspešný a dôvod pre priznanie náhrady trov konania žalovanej nezistil.

81. Tento rozsudok kasačného súdu bol prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.